

Ramani Durvasula

Kako preživeti vezu sa narcisom

Prevela s engleskog
Jelena Fišić

■ Laguna ■

Naslov originala

Ramani Durvasula

SHOULD I STAY OR SHOULD I GO?

Surviving a Relationship with a Narcissist

Copyright © 2015 by Ramani Durvasula

Serbian translation copyright © 2018 by Laguna
publishing house

ALL RIGHTS RESERVED

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Muzama u mom životu:

mojim ćerkama Maji i Šanti Hinkin,
mojoj sestri Padmi Salizberi,
mojoj majci Saj Durvasuli
i u znak sećanja na moju baku
Ratnamalu Gunupudi (1924–2014)

Ljubav je dobar primer za to koliko nam stvarnost malo znači.

Prust

Onaj ko voli, postaje pokoran.
Oni koji vole, na neki način dali su u zalog deo svoje narcisoidnosti.

Frojd

SADRŽAJ

PROLOG

Škorpija i labud 11

UVOD

Da li ste ovo vi? 13

PRVO POGLAVLJE

Priručnik za preživljavanje 25

DRUGO POGLAVLJE

Narcisoidnost je in 35

TREĆE POGLAVLJE

Da li ste u vezi s narcisom? 55

ČETVRTO POGLAVLJE

Kako ste završili u takvoj vezi? 127

PETO POGLAVLJE

Kako se osećate zbog njih? 167

ŠESTO POGLAVLJE

Vreme je da se oslobodite fantazije o spasenju . . . 197

SEDMO POGLAVLJE

Da li da ostanem? 205

OSMO POGLAVLJE

Da li da odem? 251

DEVETO POGLAVLJE

Sledeće poglavlje 281

Dodatak 305

Bibliografija 307

Zahvalnost. 311

O autorki 315

PROLOG

Jednoga dana škorpija je sedela na obali reke. Želela je da pređe na drugu obalu, ali reka je bila preširoka, a nije bilo dovoljno kamenčića da preko njih dospe na drugu stranu. Molila je različite vodene ptice – divlje patke, guske i čaplje – da je prenesu do druge obale, ali one su je odbijale svesne njenog lukavstva i činjenice da ih može ubosti. Škorpija je ugledala prelepog labuda kako plovi niz reku i počela je da mu laska.

„Molim te, prelepi labude, prenesi me preko reke. Nikad ne bih povredila tako lepo stvorenje kao što si ti i to mi nije u interesu. Samo želim da pređem na drugu obalu reke.“

Labud je oklevao, ali škorpija je bila vrlo šarmantna i ubedljiva. Bila je dovoljno blizu da ga ubode, pa ipak to nije učinila. Šta bi moglo krenuti po zlu? Prelazak na drugu obalu trajao samo nekoliko minuta. Labud je pristao da pomogne škorpiji. Dok su prelazili reku, škorpija je zahvaljivala labudu i nastavila da mu udeljuje komplimente i govori koliko je on lepši i bolji od ostalih neuglednih ptica na reci. Kad su stigli na drugu obalu, škorpija se spremala da skoči na kopno. I baš pre nego što je skočila s leđa labuda, ubola ga je.

Uplakan i povređen, labud nije mogao da razume zašto je škorpija to uradila nakon svih tih obećanja, laskanja i logičnih objašnjenja.

„Zašto si me ubola?“, pitao je labud.

Škorpija ga je pogledala s obale i rekla: „Zato što sam škorpija. Takva sam.“

U mom kliničkom radu s pacijentima koji su se našli u đavolskoj i otrovnoj vezi s patološki narcisoidnom osobom koja ih iskorišćava, ova basna je bolno i moćno poučno sredstvo. Njih „škorpija“ iznova ubada i, čak i kad *znaju* šta ih čeka, oni i dalje veruju da će ovoga puta stvari biti drugačije. Nepogrešivo, ishod je uvek isti: njihov partner i dalje se loše ponaša i zapostavlja ih, a oni opet krive sebe za probleme u vezi, iako se njihova „škorpija“ ne menja.

U ovoj gorkoj parabolici škorpija je objektivnija od prosečne narcisoidne osobe. Ona barem priznaje da je takva kakva jeste. Ljudi koji su u vezi s narcisoidnom osobom imaju sreće ako su njihovi partneri svesni svog lošeg ponašanja. Nažalost, narcisoidne osobe, za razliku od škorpije, vrlo su vešte u prebacivanju krivice za svoje nezadovoljstvo na druge. U suštini, škorpija je okrivila labuda za to što je pristao da je prebaci na drugu obalu. Na kraju krajeva, trebalo je da je odbije...

UVOD

DA LI STE OVO VI?

Upoznali su se po završetku fakulteta preko zajedničkih prijatelja. S novostečenim diplomama i karijerama u povelju, uživali su u izlascima, putovanjima s prijateljima i produženim vikendima, pa im se činilo da je svet pun mogućnosti. Rejčel je bila visoka i vitka, uspešna u svom poslu u marketingu i uživala je u pažnji koju je privlačila. Džon je tek počeo da radi kao lekar. Bio je pametan, privlačan, mlad, dovtljiv i seksi u svom lekarskom mantilu. Počeo je da joj se udvara i nije štedeo na šarmu. Imao je dobar auto (✓), sjajan posao i mnogo mogućnosti za napredovanje (✓ i ✓), neumorno se trudio da je osvoji (✓), izlazili su u dobre restorane ili su kuvali jedno drugom (✓), kad god su mogli, odlazili su na produžene vikende (✓) i bio je neverovatno šarmantan (✓).

Džon je bio veoma siguran u sebe, ali nakon nekoliko meseci počeo je da je zapostavlja. Kasnio je na sastanke ili se ne bi ni pojavio (bio je prezauzet lekar), gotovo da nije slušao Rejčel dok je pričala o svom poslu (ipak je radno vreme lekara predugačko), nakon nekog vremena nije pokazivao interesovanje za njene prijatelje i porodicu, iako ih je isprva šarmirao (on me voli i zauzet je, pa kad ima vremena, on

samo želi da budemo sami), zevao je i često gledao u telefon kad je njoj bio potreban savet u vezi s poslom (možda čeka važan poziv; ipak je on preuzet hirurg). Međutim, i dalje su izlazili na dobra mesta, zabavljali se, seks je bio dobar i vrlo brzo on joj je predložio da se useli kod njega, u njegov prijatni dom. Njoj je istekao ugovor o iznajmljivanju stana i imala je već 29 godina, što znači da je bilo pravo vreme za to.

Džon joj je jasno stavio do znanja da ne želi da ona menja išta u kući – navikao se na to kako stoje stvari – ali voleo bi da se primeti prisustvo žene u kući (ubrzo je shvatila da to znači da ona treba da pospremi kuću između dve posete spremačice). Ona se trudila da održava kuću po njegovom ukusu. Pre nego što ga je upoznala i na samom početku njihove veze, Rejčel je bila kul i opuštena. Kad bi se vratila s posla, bacila bi cipele nasred dnevne sobe i ne bi joj smetalo kad bi povremeno, nakon napornog dana, njen džemper završio na podu. Sada je bila napeta i trudila se da sve bude na svom mestu. Ipak, uplovili su u rutinu: ona je unela toplinu u njegov dom, spremala mu je divne večere i uživali su u tome što mogu duže da budu zajedno. Imala je razumevanja za to što je povremeno bio hladan, odsutan, što je želeo da se osami i da se njihov život odvija na određeni način. Ipak je on bio zauzet doktor koji im je pružio taj divni život. Ona se usredsredila na dobre strane njihove veze. Rejčel je uživala u svom poslu, a Džonu nije smetalo kad bi ostajala duže na poslu, jer je on ostajao još duže od nje. Lagodno su živeli s njihove dve plate i ona je mogla da priušti sebi sve što je želela i da izađe s prijateljicama bez razmišljanja. Kad su imali vremena, ugošćavali su prijatelje ponosni na svoj luksuzni dom i život.

Rejčelina majka i njeni prijatelji hvalili su je, pa su je čak i malo mrzeli zbog toga. Njen i Džonov dom bio je raskošan,

a na njihovom načinu života svi su im zavideli. Njena majka stalno je ponavljala: „Drži se ovog momka. Pružiće ti lep život, ima siguran posao, duhovit je i zgodan...“ Njeni prijatelji polako su se venčavali, pa su se i njih dvoje spremali za to. Povremeno pokoja njena prijateljica uspaničila bi se oko toga da bi mogla izgubiti verenika ili momka užasnuta činjenicom da vreme neumitno prolazi, zgrožena pri samoj pomisli na to da bi morala ponovo da traži nekog. To je u njoj samo učvrstilo nameru da zanemari sve znake za uzburanu i usredsredi se na dobre strane veze.

Tog leta, oko godinu dana od upoznavanja, Džon je poveo Rejčel u Kejptaun, u Južnoj Africi, na poslovni sastanak. Tamo ju je zaprosio. Prsten je bio poput onih koje je viđala u filmovima, a vodio ju je i na glamurozni safari. To putovanje bilo je jedna velika pustolovina ispunjena dobrom hranom, odličnim vinom, sjajnim seksom i osećajem da živi u bajci (doduše, s besnim princem). U hotelima, na safariju ili na aerodromu pravila se da ne primećuje njegovo nadmeno ponašanje. Kad bi je zapostavljao ili bio neprijatan prema njoj, pogledala bi prsten od dva karata na levoj ruci i ubedila sebe da se on ne bi obavezao na taj način da je zaista ne voli. Ne možete očekivati da se ljudi svakog dana smeškaju, zar ne? Javili su porodici i prijateljima novosti, pa su njih dvoje s prstenom obišli sve njih nakon veridbe. Kod kuće su se vratili ustaljenom načinu života i počeli su da planiraju venčanje. Njeni prijatelji i njena majka podsetili su je na to da je prava srećnica, koja ima sve – ljubav, Romea i prsten.

Džon je sve kasnije dolazio kući (ipak je on lekar), a ponekad je bilo očigledno da je pio. Jedne večeri u kupatilu Rejčel je primetila ogrebotine na njegovim leđima. On je počeo da skriva svoje uređaje (ajped i telefon). Nosio ih je čak sa sobom i u kupatilo i retko ih je ostavljao bez nadzora. Često

je zatvarao laptop kad bi ona ušla u sobu, smešeći se, uz reči: „Ljubavi, hvala ti što si došla da me odvučeš od posla.“

Jedne subote, dok se spremala da ode do grada da nešto obavi, Rejčel je uzela Džonov kaput da bi ga odnela na hemijsko čišćenje, i u njegovom džepu našla je račun iz lokalnog kafića od neke večeri kad je tvrdio da je bio dežuran. Baš u to vreme ona mu je poslala poruku i on je odgovorio da je s pacijentom. U stvari, baš je tada plaćao račun.

Zatražila je objašnjenje i on se razbesneo: „Kako se usuđuješ da me optužuješ za tako nešto? Znaš li koliko ja radim? Zaboga, greškom sam uzeo neke papire od Džoa Morgana zajedno s tim računom. Pogledaj (otvara svoj rokovnik) – ovo je moj raspored. Šta je s tobom, kog đavola? Hoćeš li sve uprskati zbog svoje nesigurnosti?“

Ona je pala na kolena i počela da plače preklinjući ga za oproštaj. Nije želela da izgubi to što imaju. Sve to vreme u glavi su joj odzvanjale majčine reči da neće naći još jednog takvog momka. Nije imala prava da ga optužuje, čak i ako je izašao s prijateljima i zaboravio da joj to kaže. I on zaslužuje da se malo opusti. Sumnja se uvukla u gotovo sve pore njihovog života. Nekada samouverena, ona je počela da se preispituje; njen instinkt ju je mučio, ali kad bi potegla temu o njegovom ponašanju, Džon bi je pravio ludom. Ponekad ju je čak optuživao da ona njega vara.

Rejčel je počela da primećuje da on nije baš fin prema drugim ljudima. Zahtevao je najbolju uslugu, želeo da bude prvi u redu i žalio se u vezi sa stolom u prepunom restoranu. Džon je bio nestrpljiv i zahtevan prema ljudima iz uslužne delatnosti. Nju je bilo sramota zbog toga, ali tada bi je privukao sebi i rekao joj koliko je lepa. Sve to bilo je zbunjujuće i uznemirujuće.

S vremenom ostajao je sve duže na poslu, a Rejčel je bila sve usamljenija. Kad bi i došao na vreme kući, Džon je očekivao da bude spremna da izađu ili da ga čeka spremna večera. Međutim, kad bi joj rekao kada da ga očekuje, šanse da se pojavi na vreme bile su 50%, pa je ona često sama jela hranu koju bi spremila. Jednom mesečno opomenula bi ga zbog tog njegovog ponašanja, a on bi joj uzvratilo tiradom o njenoj sebičnosti i tome kako je njoj lako, a on naporno radi. Pitao bi je i da li želi da mu ugradi neki uređaj za praćenje. Onda bi se okrenuo ka njoj i dodao: „Zašto mi postavljaš toliko pitanja? Da li ti nešto kriješ?“

Ona je imala i druge probleme u životu: nakon reorganizacije na poslu bilo joj je teže da obavlja svoje dužnosti, a njena sestra obolela je od kancera dojke. Stres je uzimao danak, a on ju je retko išta pitao o tome. Kad je ona pričala o tome, jedva bi je slušao ili bi čak krivio nju zbog problema koje je imala na poslu. Umanjivao je značaj onoga kroz šta njena sestra prolazi navodeći medicinsku statistiku u vezi s prognozom, umesto da je uteši jer je bila zabrinuta za sestru.

Za to vreme Rejčel je planirala luksuzno venčanje u otmenom hotelu u Santa Barbari, i ni na čemu nije štedela. Njenu venčanicu kreirala je Vera Vang. Hrana je bila vrhunska jer su se odlučili za catering-službu jednog prijatelja iz Montesita, vino su sami izabrali u obližnjoj vinariji, a bend su čuli jedne noći u lokalnom kafiću. Trebalo je da im dođu prijatelji iz cele zemlje da tog vikenda „proslave njihovu ljubav“. Čekale su ih brojne odluke, a Džon je samo polovinu vremena učestvovao u donošenju tih odluka. Drugu polovinu vremena bio je potpuno nezainteresovan. Čitav taj proces bio je vrlo nepredvidiv. Kad se on ne bi pojavio na sastanku, ona bi donela odluku, pa bi se onda on pobunio i

izgrdio je zbog njenih izbora (iako joj je sam rekao da ona odluči ili se nije ni pojavio). Sumnja. Preispitivanje.

Međutim, ona je bila verena i imala je prsten, dom, venčanicu, dobar posao i uspešnog verenika – živela je kao u snu. Jedne večeri Rejčel je rekla Džonu da bi volela da ode u Toskanu tog leta na umetnički kurs. Kurs traje šest nedelja i mogli bi da iznajme kuću. Ona bi slikala i pisala, a on bi uzeo odmor i pridružio joj se barem na neko vreme. On joj se smejao i rugao se njenim ambicijama optužujući je da je lenja jer je želela da uzme neplaćeni odmor. Govorio joj je da je smešna jer smatra sebe umetnicom i da je njegov posao suviše važan da bi tek tako otišao u neku smešnu umetničku enklavu usred nedodijne. Iako je ona priznala da ta ideja nije tako praktična, Džon joj se obraćao kao da je budalasta i smešna. Imala je osećaj da joj je u trenutku srušio sve snove. Rejčel mu je poverovala i počela je još više da sumnja u sebe.

Oko tri meseca pre njihovog venčanja Rejčelin kolega, koji je upoznao njenog verenika na nekoj poslovnoj večeri, video ga je u „klubu za gospodu“. Rejčelin verenik očigledno je bio stalna mušterija i diskretno su ga odveli u sobu s jednom ženom. Kasnije, na rastanku, čak ju je i poljubio. Rejčelin kolega odlučio je da se ne meša i da ništa ne kaže Rejčel.

Nekoliko nedelja kasnije Rejčel i Džon bili su na nekoj proslavi na njenom radnom mestu, a bio je tu i kolega koji ga je video u striptiz klubu. Te večeri Džon je bio nepristojan prema Rejčel i ljudima u njegovoj blizini bilo je neprijatno (flertovao je s mladom, privlačnom praktikantkinjom). Rejčelin kolega odveo je Rejčel na stranu, rekao joj da je zabrinut za njenog verenika i predložio da razgovaraju tokom nedelje. U utorak posle posla otišli su na kafu i on joj je rekao šta je video. Dodao je i da je zabrinut za Džona, naročito pošto je video kako se on ponašao na toj zabavi.

Kao i obično, Rejčel ga je branila. *To nije mogao biti on; sigurno je bio sa mnom kod kuće te večeri; on je lekar; ne bi on to uradio.* Onda se naljutila na svog kolegu, iako su joj i on i njegova žena bili dugogodišnji prijatelji. Pitala se zašto je imao potrebu da to uradi. Ipak, kući je otišla uznemirena i tamo nije zatekla Džona. On je stigao nakon što je ona već otišla u krevet. Sutradan je pozvala bolnicu da se raspita i saznala je da Džon te noći nije bio dežuran. Nije mogla da zaboravi priču svog kolege. Pitala ga je u kom je to klubu bilo, pa je sledećeg puta, kad je Džon tvrdio da je dežuran, otišla do tog kluba i na parkingu je videla njegovog novog „teslu“.

Rejčel je otišla kući i čekala je da se vrati. Čim je ušao u kuću, u 2.30 h, pozvala ga je. Mirisao je na drugu ženu i ona je pobesnela. U početku on se uvredio kad ga je napala, a kad mu je rekla da je videla njegov auto, optužio ju je da je progoniteljka. Ipak, Džon nije mogao da se odbrani, pa joj je sutradan predložio da odu na odmor. Bio je nežan i pun ljubavi. Izvinio joj se. Rekao je da kolega s posla voli takva mesta i da mu je jasno da joj je bilo čudno kad je to videla. Predložio je da odu na neko ostrvo na produženi vikend prvom klasom, samo njih dvoje. Poslednji odmor pre venčanja.

Tropski povetarac, pogled iz kreveta i dugo izležavanje pomogli su joj da zaboravi na striptiz klub i to što on nije obraćao pažnju na nju. Tokom tog putovanja naterala ga je da joj obeća da više neće posećivati striptiz klubove. On je pristao na to. Ostala su još samo dva meseca do venčanja, on više nije tako često radio dokasno, a ona je to njegovo ponašanje otpisala kao poslednje ludovanje neoženjenog muškarca. Ponovo je sve bilo u redu.

Venčanje je bilo pun pogodak – nezaboravni vikend, predivno vreme, fantastični ljudi, a tu su bile i fotografije

koje su svedočile o tom savršenom danu. Medeni mesec je bio sjajan, seks čaroban i bio je to savršen početak savršenog života. Sumnje su izbledele.

Džon i Rejčel raspakovali su svadbene poklone i vratili se svakodnevicu i svojim poslovima. Ona je sada udata, a to mora nešto da znači, zar ne? Prilično su dobro igrali ulogu uspešnog mladog bračnog para i dve godine kasnije ona je zatrudnela.

Bila je to divna vest, jer je ona jedva čekala da zasnuju porodicu. Ipak, što je njena trudnoća više odmicala, to se Džon više udaljavao od nje. Tokom trudnoće Rejčel je bila puna strahova i često je tražila od Džona da je razuveri u pogledu raznih sumnji. On je opet pričao kako mnogo radi, nije je slušao i govorio je da će uskoro sve biti gotovo i da će oni postati prava porodica. Ona je maštala o tome da joj on masira stopala, da zajedno biraju ime za dete i sastavljaju nameštaj. Međutim, on je nastavio po starom: nije imao saosećanja za njene probleme, nije ga zanimala njena trudnoća i uglavnom se brinuo oko toga kako će ona uskladiti obaveze oko bebe i njega.

Stigla je i beba – predivan dečak. Ritam njihovog života se promenio. Džon je insistirao na tome da Rejčel napusti posao; on je imao sve više pacijenata i dobro je zarađivao. Preselili su se u veću kuću, u boljem kraju, a onda su dobili i ćerku. Trudnoća i briga o deci postali su Rejčelina nova rutina i vrlo brzo život joj se sveo na majčinstvo i brigu o domu. Više je nije toliko doticalo to što se Džon vraćao kasno kući jer bi zaspala iscrpljena odmah pošto bi uspavala decu. On je radio i zarađivao; ona se starala o deci. Rejčel nije bilo prijatno da mu traži novac (nikad to nije morala da radi kao odrasla osoba) i on bi je često prozivao zbog „lagodnog života“ kod kuće s decom, dok je on vredno radio. Pošto već

sedam godina nije radila, verovala je da više nikom neće biti od koristi sa svojim zastarelim veštinama.

Nakon devet godina braka on se vratio starim obrascima ponašanja: ponovo se kasno vraćao kući, skrivao je tajne, nije je slušao, niti podržavao. Ipak, i dalje su se pred drugima pretvarali da je sve u redu. Na fotografijama s letovanja svi su se smeškali i bili preplanuli. Bila je to savršena maska. Uprkos svim brigama i osećaju da je zapostavljena i izolovana, Rejčel je smatrala da ne treba da se žali. Njihova deca pohađala su najbolje škole, njihov dom bio je prelep i, naizgled, imali su sve.

Deca su porasla, imala su svoj ritam života, a ona je često čekala Džona da se vrati kući, ali je on i dalje kasnio. Seks više nije bio tako čest, a ona je ponekad ponavljala svoju molbu da on prestane da ide u striptiz klubove. On bi se uvek nasmejao na to. I dalje je skrivao svoj telefon i kompjuter, ali je bio dovoljno pažljiv prema njoj da je ona zaboravljala na svađe. I ostajala je u toj vezi. Već joj je postalo normalno da sumnja u sebe. Imala je utisak da se iz samouverene šefice pretvorila u drhtavu labilnu osobu opsednutu sitnicama u kući i napetu u odnosu s decom. I dalje je bila lepa kao nekada, i kada bi drugi muškarci obraćali pažnju na nju, bilo je to za nju potpuno strano iskustvo jer je njen muž davno prestao da je primećuje.

Prilikom redovne posete lekaru Rejčel je saznala da rezultati njenog PAPA testa nisu dobri, a onda je otkrila i da ima HPV. Budući da ona nikad nije spavala ni sa kim, osim sa svojim mužem, shvatila je da ima mnogo veći problem od njegovih poseta striptiz klubovima. Poslala je decu svojoj majci i, kad se on vratio kući, napala ga je. Iz toga se izrodila velika svađa s vrištanjem i optužbama. Njoj je konačno postalo jasno šta on sve radi i tražila je da vidi njegov račun

za telefon i ostale priznanice. Tokom godina on ju je prevario mnogo puta, uglavnom s plesačicama, konobaricama i zvezdama rijalitija. Čak je iznajmio i stan za svoju trenutnu devojkicu. Računi su pokazali da je potrošio skoro 100.000 dolara na striptiz klubove, avionske karte, odmori i poklone za te žene. Zamolila ga je da ode, a narednih meseci on ju je preklinjao da ga primi nazad. Njena majka pitala ju je da li ona zna šta radi time što ga je izbacila iz kuće. Muškarci greše. Njegovo izvinjenje zvučalo je iskreno. Da li je ona zaista spremna da živi sama s dvoje dece? Ponovo je posumnjala u sebe. Činilo joj se da su se svi urotili protiv nje. Na kraju ispričala je svojoj majci za HPV i sve ostalo, pa je njena majka konačno razumela.

Narednih meseci on je nastavio da se izvinjava, ali sve to vreme živeo je u odvojenom stanu sa 24-godišnjom devojkicom koju je upoznao u baru. Razvod je dugo trajao i bio je mučan jer je on skrivao od nje šta sve poseduje. Nakon desetina hiljada dolara potrošenih na brakorazvodnu parnicu oni su se konačno razveli. Posle razvoda njegov način života (koji je besomučno objavljivao na *Fejsbuku*) podrazumevao je sve mlađe i mlađe devojkice, nove frizure, brže automobile i vikende u Las Vegasu. Pritom, nevoljno je plaćao školarinu za decu i slično. Zbog njegovih pametnih advokata Rejčel je živela u finansijskoj nesigurnosti. Njegova porodica poverovala je u užasne stvari o njoj, koje im je on ispričao, te joj nisu nudili podršku. Ipak, Rejčel kaže da je sada spokojna, iako joj se srce cepa kad vidi da on zapostavlja decu, koja ga i dalje vole.

Nakon svega ostaje jedno pitanje: „Da li si mogla to da predviđiš?“ Lako je biti naknadno pametan, tada sve jasno vidimo. Nakon nesrećnih događaja svi smo vidoviti.

Prevare, laži i podlost bili su tu od početka. Ispostavilo se da je ono što je ona nekad videla kao njegovo samopouzdanje, vrednost i uspeh, u stvari, bio glas drugih, koji su joj govorili da ima sreće što je našla tako uspešnog muškarca. Njena majka prenela je svoj doživljaj njega na nju. Na kraju, mislila je da će ga njena ljubav preobratiti. Verovala je u fantaziju o spasenju.

Da bi taj brak trajao 10 godina, Rejčel je zanemarivala svoje instinkte, bila je ophrvana sumnjom, izolovala se od sveta jer ju je bilo sramota, i odustala je od same sebe. Kad su je pitali da li je mislila da može to da izdrži, ona se setila da je tražila samo jedno od njega: da ne ide u striptiz klubove. On nije mogao da ispuni ni taj jedan zahtev. I upravo su je ti njegovi odlasci u striptiz klubove na kraju slomili, nakon čitave decenije nepoštovanja, neotesanog ponašanja, podlosti i zapostavljanja. Iznenadila se kad je shvatila kako je lako bilo dopustiti tom načinu života i očekivanjima drugih da zasene njihove bračne probleme.

Ovo je samo jedna priča o ženi koja je ostala, pa je na kraju ipak otišla. Da bismo zaštitili identitete protagonista ove priče, ovo je zapravo skup više priča ispričanih kao jedna poučna bajka.

Ova knjiga je vodič za to kako ostati ili kako otići.

Da je poslušala prve znake za uzbunu, Rejčel bi možda odmah otišla ili, da je znala da se on nikad neće promeniti, ranije bi ga napustila i započela nov život. Dok je bila u toj vezi, stalno je priželjkivala bolje strategije za nošenje s njim. Ona se i dalje bori sa ličnim sumnjama i osećajem „da nije dovoljno dobra“.

Naša iskustva čine nas onakvim kakvi smo, ali ako naučimo da izbegnemo nepotrebne probleme, i naša iskustva

biće bolja i dragocenija, a vreme ćemo provoditi na kvalitetniji način.

Koja je vaša priča?

Da li treba da ostanete?

Ili da odete?

Nastavite da čitate...